

SOS Racisme
Nørre Alle 7, 2. sal
2200 København N
Tlf. 4233 1969
sosracisme.dk

Til: Justitsministeriet
straffuldbyrdelseskontoret@jm.dk

6. marts 2020

Uopfordret, forsinket høringsvar fra SOS Racisme på:

Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (Adgang til sociale behandlingstilbud mod stofmisbrug for indsatte i kriminalforsorgens institutioner)

Vi beklager at svaret indsendes efter høringsfristen er udløbet, men vi har ikke fået det tilsendt i høring, og har først sent haft mulighed for at svare på det.

Det undrer os i første omgang at alkoholmisbrug og alkoholbehandling ikke er nævnt, men det er måske fordi det antages at være inkluderet under begrebet stofmisbrug? Ellers mener vi, det bør medtages, da alkohol meget ofte forekommer sammen med stofmisbrug, og da mange kan have gavn af alkoholbehandling.

Formålet med ændringslovene er, ”at styrke den sociale stofmisbrugsbehandling i kriminalforsorgens institutioner i forhold til det nuværende behandlingstilbud og i øvrigt tilpasse reglerne om behandlingsgarantien for social stofmisbrugsbehandling, så det kommer til at afspejle praksis.”

Det er desværre blevet kutyme at lave love, der skal retfærdiggøre den aktuelle praksis på området, når det drejer sig om manglende muligheder for udlændinge i Danmark.

Lovforslaget vil intensivere behandlingen for varetægtsarrestanter, men samtidig vil den udelukke de fleste udlændinge fra social behandling og fra egentlig stofbehandling – udover i nogle tilfælde abstinensbehandling og nedtrapning, samt i nogle tilfælde behandling af somatiske følgetilstande til stofmisbruget. Og det på trods af, at afhængighed af morfika og andre hårde stoffer betragtes som en meget risikofyldt sygdom med stor dødelighed, især hos ubehandlede.

Formålet vedr. udlændinge er beskrevet, som at loven kun omfatter den praksis, der allerede er på området, for de fleste udlændinge skal alligevel ud af Danmark, ifølge bekendtgørelsesudkastet. Men den indsatte vil siden bære sin stofafhængighed med sig, og skulle leve et risikofyldt liv for at få penge til stoffer, uanset hvor han/hun kommer til at bo. Og i den virkelige verden forbliver mange i Danmark, fordi de ikke kan sendes til et andet land, en del går under jorden i Danmark, og

bliver typisk sat i arrest eller fængsel, hvis de opdages, og mange bliver efter endt afsoning indsat på et udrejsecenter eller evt. et hjemrejsecenter i op til ca. 4 år, hvorefter de kommer ud i samfundet igen, hvis de da ikke er blevet tilbagesendt eller gået under jorden i mellemtiden. Der synes p.t. at være store problemer med stoffer på udrejse- og hjemrejsecentre i Danmark, til gene for de, der ikke selv taget stoffer og personalet.

I udkastet anskues stofbehandling som noget, der kun angår det danske samfund, og ikke den enkelte stofmisbruger og dennes nærmeste. For nogle kunne et ophold på en institution netop blive dér hvor vedkommende ville have en chance for at komme ud af stofmisbruget, idet der kan være mulighed for at placere den indsatte i et stoffrit miljø. Og omvendt, hvis der kun er stoffer og ingen tilbud om behandling til de udlændinge, der er i arrest eller fængsel, risikerer mange ikke-misbrugende ved en fængselsstraf at blive afhængige stofmisbrugere mens de er indsat, og tillige måske at have pådraget sig en narkogæld, som de skal betale tilbage efter en løsladelse. Det kan føre til ny kriminalitet, evt. til videresalg af stoffer.

På den måde kan det nuværende lovforslag være med til at fastholde udlændinge i stofmisbrug, som både kan skade dem selv, deres venner og pårørende, det danske samfund og det land, de evt. senere kommer til: Ydermere kan stofmisbruget nemt spredes til andre udlændinge i Ellebæk og i fængslerne og blandt de administrativt udviste udlændinge på Kærshovedgård, Sjølsmark, og Avnstrup, - og det på trods af, at personalet i visse tilfælde kan visitere eller ransage personer og deres værelser.

Derfor giver det ikke mening hverken for stofmisbrugeren eller for Danmark at afskære de udenlandske indsatte fra egentlig stofbehandling. Man kan snarere sige, at de måske netop kan få mulighed for at blive stoffri, hvis de fx bliver flyttet til en anden institution, end dér hvor de aktuelt er indsat, og hvor de måske har gæld og er i et afhængighedsforhold af personer, der sælger stoffer.

SOS Racisme foreslår derfor:

- at alle stofmisbrugere i Kriminalforsorgens institutioner tilbydes behandling, i starten især af motiverende karakter, derpå social behandling og egentlig misbrugsbehandling.
- at udlændinge ikke forskelsbehandles i forhold til danske statsborgere vedr. misbrugsbehandling
- at også administrativt frihedsberøvede udlændinge med stofmisbrug tilbydes misbrugsbehandling. For selvom de er dømt til udvisning, får nogle måske genoptaget en sag og får asyl, eller har været udsendelseshindrede. Selv de, der skal gennemleve 4 år på et udrejsecenter, før de evt. kan komme ud i samfundet igen, har brug for noget meningsfuldt i deres liv for ikke at synke længere ned i stofmisbrug, hvorfor social misbrugsbehandling, som evt. kan omhandle praktik, kurser, og vurdering af uddannelse og uddannelsesbehov samt danskuddannelse også vil give mening.
- at også personer indkvarteret på hjemrejse- og udrejsecentre, samt indsatte i detentionscentret Ellebæk, tilbydes behandling.

Venlig hilsen,
For SOS Racisme
Anne Nielsen
Medlem af Landsrådet.